

Golden triangle

Tekst en foto's Wilke Martens

Wie aan motorrijden in Noord-Thailand denkt, heeft meestal de klassieke Mae Hong Son Loop vanuit Chiang Mai in gedachten. Ik kies voor dezelfde startplaats, maar sla een andere weg in. Ik ga op ontdekkingstocht langs de hoogtepunten van de Golden Triangle.

Als ik in het zadel van de Yamaha plaatsneem, zegt de man van het verhuurbedrijf 'One is down, two is up'. Ik kijk hem verbaasd aan; zou hij echt denken dat ik niet weet hoe een versnellingsbak werkt? Ik vrees het ergste. Het enige wat me werd gevraagd was geld en mijn paspoort als deposit, wat gebruikelijk is bij het huren van een voertuig. Enig bewijs van rijvaardigheid is kennelijk van ondergeschikt belang. 'Yes, I know', antwoord ik, alsof het iets uitmaakt en ik start de MT-03. Deze naked bike van 320cc zal me de komende dagen naar het bergachtige noordelijkste deel van Thailand brengen.

Om te wennen aan het links rijden, Thailand heeft de verkeersregels van de Britten overgenomen, al is het land - als enige in Zuidoost-Azië - nooit gekoloniseerd geweest, besluit ik eerst de omgeving van Chiang Mai te verkennen. In en rond de vroegere hoofdstad van het koninkrijk Lan Na zijn talloze oude tempels en stupa's te vinden, vaak verscholen achter grijze nieuwbouw. Maar de beroemdste boeddhistische tempel van Chiang Mai, de Wat Phrathat Doi Suthep, ligt zo'n 15 kilometer buiten de stad, op 1.060 meter hoogte. En ik kan niet wachten om de eerste bochten te nemen, al moet ik eerst de drukke stad uit zien te komen. De wegen worden bevolkt door grote 4WD's en scooters zoeven links en rechts aan me voorbij. Bij de talloze stoplichten dromt alles samen en met een temperatuur van meer dan 30 graden, zwetend in je motorpak en uitlaatgassen inademend, voelt het als een kolencentrale.

DE KRONKELIGE ROUTE GAAT DOOR *het Chae Son National Park*

Gelukkig blijkt iedereen een andere kant op te moeten en rijd ik niet veel later zowat alleen de Doi Suthep op. De schaduw van de jungle geeft de nodige verkoeling als ik door de bochten stuif. Om diezelfde reden is de route populair onder Thaise wielrenners, dus schrik niet als er een klein peloton voorbijkomt. Eenmaal bij de tempel aangekomen, blijkt een hele reeks toeristenbussen ook reeds gearriveerd. Ondanks dat honderden toeristen de 305 treden naar de tempel beklimmen, weerhoudt dat de lokale bevolking er niet van om te komen bidden. Het is een vreemd contrast: de vrome Thai die Boeddha eren met bloemen en wierook en luidruchtige Chinezen die druk in de weer zijn met hun selfies-ticks.

Bergen, bos & bochten

De volgende dag ben ik er klaar voor om kilometers te maken: deels voert mijn route langs dorpen en rijstvelden, maar het meest kronkelige stukje gaat dwars door het Chae Son National Park. Hoewel er duidelijk een bord stond, is de afslag naar Chae Hom nauwelijks zichtbaar. Bij nadere inspectie blijkt de weg parallel te lopen aan de hoofdweg, maar ligt hij verscholen achter bosschages. Na een vreselijk scherpe bocht vervolgt de weg zich steil omhoog de bergen in. Ik zet me schrap voor deze onverwachte, maar veelbelovende omslag en schakel snel terug om de berg op te komen. Op een enkel dorpje na, zijn het alleen maar bergen, bos en bochten op deze weg. Als ik al had geprobeerd het aantal bochten te tellen, was ik de tel kwijtgeraakt. Het uitzicht is adembenemend en er zijn enkele uitzichtpunten waar je veilig kunt stoppen om foto's te nemen.

De tweede helft van de kronkelroute naar Phayao, loopt voor een deel door het Doi Luang National Park. Ik weet niet of het komt door de hoogte of door het miezerige weer, maar plotseling beland ik in een dichte mist. Het zicht is

zo slecht dat ik de truck waar ik achter beland niet kan inhalen. Maar zodra ik de afdaling inzet, lijkt het of ik een natte, koude wolk uitrijd.

Phayao blijkt een slaperig plaatsje, waar in de zomer veel Thaise toeristen komen om aan het meer te vertoeven. Behalve een biertje drinken en dineren in een van de visrestaurants, is er niet veel te doen. Als ik de volgende ochtend over de boulevard wandel, vang ik een glimp op van het lokale leven. Een groepje mannen zit rustig te vissen: een van hen heeft zelfs een autostoel op zijn scooter met zijspan gemonteerd. Het ultieme vismobiel blijkt te werken, want hij heeft beet. 'Only

Toch wel heel buitengewoon: rijden langs de Mekong.

ter en Thaise gezinnen picknicken op het grasveld, terwijl hun kinderen in het water spetteren.

Er zijn verschillende guesthouses bij Phu Chi Fa, maar ik rijd nog zo'n 75 kilometer verder naar Chiang Khong. In de avondschemer check ik in bij het Tamila Guesthouse, op de oever van de Mekong. Ik besluit nergens meer heen te gaan: het restaurant met uitzicht op de Mekong en Laos aan de andere kant, is de ideale plek voor een koel biertje na een lange rit.

Het noordelijkste puntje van Thailand

Een dag later vervolg ik de weg langs de Mekong, de natuurlijke grens met Laos, tot ik bij de Golden Triangle aankom. De omgeving van het drielandpunt, je kijkt er uit over Thailand, Laos en Myanmar, is berucht vanwege de opiumproductie. Toeristen zijn met bussen tegelijk naar dit punt afgereisd, waardoor het wel wat heeft van de Efteling. Je kunt op de foto met levensgrote beelden van olifanten, met de boot over de Mekong of selfies nemen bij een poort waardoor je de drie landen ziet. Ik besluit deze kermis snel achter me te laten en breng een bezoek aan de Opium Hall, zo'n vijfhonderd meter verderop, waar een uitgebreide expositie over de bloederige opiumoorlogen de Golden Triangle in een heel ander daglicht plaatst.

Enigszins ontdaan rijd ik later die dag Mae Sai binnen: het is niet duidelijk waar het plaatsje begint of waar het centrum ligt. Ik ben op zoek naar het Mae Sai Guesthouse, een *family run guesthouse* dat er al dertig jaar zit, schijnbaar het eerste in de stad. Hoewel ik niet over de snelweg ben aangekomen, beland ik toch op de 1. Enigszins bezorgd rijd ik met het verkeer mee, aan het einde van de weg is de grens met Myanmar. Letterlijk. En een mogelijkheid om te keren lijkt er op deze highway niet te zijn. Terwijl ik bedenk hoe ik

a small one,' zegt de visser als ik dichterbij kom om de vangst te bekijken. 'My name is Boat,' zegt hij vervolgens, alsof het de normaalste naam van de wereld is. En hij gooit de vis in zijn emmer.

Langs de grens met Laos

Zodra ik de steile berg op wandel naar Phu Chi Fa, staat een klein meisje in traditionele kleding op en begint te zingen. Het lijkt met tegenzin, want haar moeder spoorde haar aan. Ik herken het Thaise pophitje dat ze zingt, wat afbreuk doet aan de authenticiteit van haar optreden. Maar ja, wat weten die toeristen nu helemaal? Ik ploeter verder de berg op, ik heb spectaculaire foto's gezien van de rots die scherp afsteekt tegen de hemel. Maar vandaag is de rots in grijze nevelen gehuld. Toch is het aangenaam om in de koele lucht rond te lopen, na uren op de motor is de stilte en wat beweging een welkomme afwisseling. De rit van Phayao naar Phu Chi Fa wordt namelijk pas interessant als je via weg 1093 de bergen van het Phu Sang National Park inrijdt. De waterval van Phu Sang die je op deze route tegenkomt, blijkt een populaire plek om te pauzeren. Verliefde stelletjes zwijmelen bij het klaterende wa-

NOORDELIJK VAN CHANG RAI LIGT DE UITGESTREKTE *theeplantage van Choui Fong*

dit probleem ga oplossen, zie ik auto's voor me links afslaan. Er loopt een weg dwars over een markt, waar zelfs een motorkledingwinkelje zit. Niet veel later vind ik de smalle weg naar het guesthouse dat tegen de berg lijkt geplakt. Vanaf het balkon van mijn bungalow kijk ik uit over de Ruak: kinderen spelen in de rivier, terwijl ouderen vanaf de oever rustig een hengeltje uitwerpen. Het is gelukt, denk ik tevreden, ik heb het noordelijkste puntje van Thailand bereikt.

Vanwege waarschuwingen op mijn kaart over extreem steile wegen langs de grens met Myanmar, besluit ik de volgende dag Highway 1 te volgen naar Chiang Rai. Onderweg neem ik de afslag naar Doi Tung, een 1.389 meter hoge berg. Hier begon de toen al hoogbejaarde prinses-moeder Srinagarindra in 1989 het Doi Tung Development Project om een alternatieve inkomstenbron te vinden voor de lokale bevolking. De Akha-stammen leefden voornamelijk van de illegale opi-

umhandel en verslaving was dan ook een groot probleem. Tegenwoordig verdienen de Akha's hun geld met duurzaam verbouwde koffie.

Na een bezoek aan de botanische tuin en de Koninklijke Villa - Srinagarindra bracht de laatste jaren van haar leven hier door vanwege het koelere klimaat - stap ik weer op de MT-03 en slinger ik de berg af. In Chiang Rai, zo'n 60 kilometer verderop,

IN DE JAREN '80 WAS DE HANDEL IN OPIUM NOG EEN *belangrijke bron van inkomsten*

Wat Rong Khun is het levenswerk van de kunstenaar Chalermchai Kositpipat.

heb ik afgesproken met gids Kew. Onder het genot van een Singha-biertje maken we een plan om de volgende dag de highlights in de omgeving te verkennen. Als ik terugloop naar mijn guesthouse heeft zich een hele groep mensen verzameld rond de Clock Tower. Niet veel later slaat de gouden klok acht uur en begint er een spektakel van sprookjesmuziek en glinsterend licht. Ik gniffel bij het schouwspel: waarom houden Aziaten toch zo van kitsch?

'Vroeger deed ik aan motorcross,' zegt Kew, die nog kleiner is dan ik maar de volgende ochtend zo op een Honda Baja springt. Bij het stoplicht hangt hij schuin om net met zijn tenen bij de grond te kunnen. We belanden op een smal weggetje dat door de jungle loopt. In de schaduw van de bomen is het koel en ik geniet van de tientallen tinten groen. Sommige bomen staan in bloei, waardoor de kleurenpracht alleen maar toeneemt. We belanden bij de waterval van Houy Keav. Om die te zien, moet je wel een stuk lopen. Het is een uitdaging om in m'n stroeve, warme motorbroek over het junglepadje de berg op te komen, maar eenmaal boven wacht je een mooie blik op de metershoge waterval.

Lang kunnen we niet blijven, want Wat Rong Khun lonkt, ofwel de White Temple. Het levenswerk van kunstenaar Chalermchai Kosit-

pipat schittert in het middaglicht. Niet alleen door de kleur is deze tempel anders dan alle andere, ook door de vreemde kunstwerken: overal beelden van filmfiguren, lugubere in de leegte grijpende handen en bizarre muurschilderingen.

Totaal overdonderd stap ik weer op de Yamaha en we rijden door naar Baandam, Black House, gecreëerd door de Thaise kunstenaar Thawan Duchanee. Het hoofdgebouw ziet er al indrukwekkend uit, maar er schuilt een enorm terrein met kleinere gebouwen achter. Binnen worden allerlei duistere meubelstukken tentoongesteld: enorme stoelen gemaakt van waterbuffelhoorns en meterslange tafels met krokodillenhuid als tafelkleed. We sluiten de dag af met een ritje naar de Choui Fong theeplantage. De attractie is vooral populair bij binnenlandse toeristen, die er uitgebreid poseren tussen de theestruiken.

Checkpoints & takken

'Farang - westerlingen - worden nooit gecontroleerd,' zegt Kew, als ik hem vraag naar de verschillende checkpoints die ik onderweg ben tegengekomen. 'Alleen af en toe een bus of een truck.' Als ik de volgende dag de laatste etappe van mijn reis afleg, word ik toch tegengehouden door een agent. Zenuwachtig houd ik halt en schuif mijn vizier omhoog. De agent vraagt me waar ik naartoe ga. Chiang Mai. Waar ik net vandaan kom.

**'YOU'RE COOL,'
ZEGT DE VALET ALS
IK DE SLEUTEL
van de Yamaha
MJ-03 afgeef**

Voor de waterval van Houy Keaw moet je eerst flink de berg op klauteren.

Chiang Rai. Waar ik nog meer ben geweest. Ik krijg de indruk dat hij gewoon een praatje wil maken en na enkele lofprijzingen op zijn prachtige land mag ik doorrijden.

Hoewel het met de gaten in de weg wel meevalt, zie ik niet veel later drie flinke takken op de weg liggen. Terwijl ik gas terugneem, vraag ik me af of het gestormd heeft. Maar als ik de bocht door ben, zie ik het al: de takken zijn als waarschuwing neergelegd. Een kleine truck ligt op zijn zij, duizenden sinaasappels zijn de berm ingerold. Gelukkig zijn de hulpdiensten al ter plaatse en voorzichtiger vervolg ik mijn weg.

Na in een kleine week heel veel kilometers te hebben afgelegd over de kronkelige wegen van de Golden Triangle, kan ik wel wat ontspanning gebruiken. Ik besluit mijn tocht in stijl af te sluiten en rijd naar het Four Seasons Resort, net ten noorden van Chiang Mai. Een *infinity pool* met uitzicht op de rijstvelden, een jacuzzi en een spa zijn precies wat ik nodig heb. Enigszins verbaasd wordt er gereageerd op mijn komst per motor, maar al gauw verandert dat in vreugde als de valet ziet wat hij mag parkeren.

'You're cool!' zegt hij en met een grijns sta ik de sleutel af.

Met Promotor naar Noord-Thailand

Motorrijden in Thailand biedt veel plezier. De wegen zijn prima, de omgeving prachtig, de mensen vriendelijk en het eten is heerlijk.

Je start in Chiang Mai, waar je direct de hoogste berg van Thailand kunt beklimmen. Verder wijkt de route af van de reportage. Je bezoekt de 'langnek' en 'grootoor' stammen en ontspant in het leuke dorp Pai. Je rijdt over goed begaanbare onverharde paden en prachtige smalle asfaltwegen - de 2000 bochtenweg! - door het noordwesten van Thailand, waarbij je ook de Gouden Driehoek aandoet.

Begeleide tour

De begeleide reis door Noord-Thailand organiseren we in samenwerking met Aziëspecialist Motortrails.

Reisdata van 8 t/m 21 november

Vanafprijs €2.579,- o.b.v. 2-persoonskamer

Reserveren www.promotor-reizen.nl

TOERTIP 10
What Rong
Khun, de witte
tempel.

TOERTRIP *tips*

Start en finish: Chiang Mai
Lengte: 1.011 km

1 DOI SUTHEP

Boeddhistische tempel op de berg Doi Suthep.

2 MUANG ON

Druipsteengrottencomplex en hot springs, 30 km oostelijk van Chang Mai.

3 KHUN NGAM MUEANG

Monument aan het meer van Phayao, dat de stijgende

welvaart herdenkt.

4 TACHA CRAYFISH

Altijd willen weten waar je gamba's vandaan komen?

5 THAI-LAOS MARKT

Een marktgebouw vol met lokale groenten en spullen uit Thailand en Laos.

6 HALL OF OPIUM

Museum in de Golden Triangle dat de strijd tegen drugs in beeld brengt.

7 DOI TUNG ROYAL VILLA

Het paleis van prinses-moeder Srinagarindra.

8 CHOU FONG TEA

Theeplantage met een spectaculair hoofdkantoor op een schitterende plek.

9 BAANDAM

Het Black House vol vreemde meubelen van de Thaise kunstenaar Thawan Duchanee.

10 WHAT RONG KHUN

De wonderlijke White Temple van Chalermchai Kositpat.

11 KHUN KORN

Prachtige waterval waar je wel een stukje voor moet lopen..

12 FOUR SEASONS RESORT

Perfekte stek om uit te rusten van de spannende trip door de Golden Triangle.

